

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot arreu

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

Les dames de Tebes

Un orientalista notable, G. R. Tabouis, ha publicat un llibre sobre el faraó Tout Ank Amon, de la 18ª dinastia, relatant la curta vida d'aquest sobirà, descrivint l'ambient en què va viure i explicant les seves idees. El sepulcre, abans d'ésser violat, li oferí un repòs de trenta dos segles. Després, de Tout Ank Amon se n'ha parlat a tot arreu. El més interessant, però, és el llibre a què acabem de referir-nos.

I una de les seves parts més delicioses, és la que es refereix a l'harem del faraó i a la vida galant de l'antiga Tebes, la qual gaudia aleshores del seu més gran prestigi i esplendor.

Les egipcies eren dotades per la naturalesa d'un temperament molt ardent i el pudor era un sentiment gairebé ignorat en totes les classes socials. Podia haver-hi, per ventura, una moral sexual on s'exponava públicament el falus triomfant en la seva forma més gallarda?

Les cerimònies del culte el presentaven com una divinitat presidint les lleis normals de la generació. Allò que nosaltres considerem una obscenitat, era, en aquells temps, ben al contrari, lloat i exalcat. No hi havia vels ni misteris per l'amor. La beutat física era un bé suprem, i hom cercava, sens cap vergonya, la seva possessió. L'oferta i la demanda eren coses corrents. Un home jove i vigorós suscitava un desig irresistible entre les dames tebanes.

Una muller fidel era un mite. La virginitat no tenia cap valor i si en les famílies de la noblesa se li en donava algun, era pel fet que les noies més boniques del país devien reservar-se pels plaers de l'harem i esdevenir al seu temps les concubines del monarca

L'amor físic era la més gran i única preo-

EL PAGES PACIENT A CA'L METGE

—Fa més d'una hora que truco i no respon ningú. Potser que torni l'any que ve que segurament hi trobaré algú.

cupació d'aqueixes dames, infinitament més refinades que aquelles de l'antiga Babilònia, tan celebrades per les nostres operetes.

A l'època de les piràmides, durant el curs de les llargues dinasties faraòniques, la dona era, encara que esclava, molt menys subjecta a les conveniències socials i als pre-

judicis les més decidides feministes del nostre temps. Era certament, més que feminista, femella en tota l'animalitat del mot.

No la comparem, tanmateix, amb la dona d'avui dia. Molts segles d'hipocresies s'interposen entre aquells temps i el nostres, i no ens deixarien jutjar equitativament.

EL PRESENT NUMERO

HA ESTAT VISAT PER LA

CENSURA GOVERNATIVA

L'histerisme feixista

Per haver condemnat un jurat francès només a dos anys de presó a Sergi de Modugno, autor de la mort del vice-cònsul feixista a París, comte Nardini, la guàrdia negra del Duce s'ha entregat a violentes manifestacions i a diversos excessos per tota Itàlia.

A Torí, a Pàdua, a Trieste, els estudiants i els baliles, atiatats pels camises negres, han atacat els consolat francesos o s'han esgargamellat cridant davant d'ells, mori la república!

Els periòdics afectes al règim dictatorial—"Impero", "Giornale d'Itàlia" "Popolo di Roma"—exciten les passions bèl·liques i calumni i insulten greument el poble francès.

Tothom sap la benvolença amb què el Tribunal popular jutja sempre, a París, els més afrosos delictes polítics.

Quan el matador de Petliura va ésser absolt, ningú no va protestar.

Altres venjadors de pobles oprimits o minories vexades han aconseguit sentències favorables per als seus gestos de revolta, i cap país s'ha escandalitzat.

Però als terroristes del Fascio no els arriba la camisa negra al cos, i és aquesta por el que els fa redolar ara.

Els veuen per tot arreu punyals i pistoles imaginàries o reials, que els sotgen; somnien en bombes i atemptats terrorífics i voldrien que a París i a tot el món es fes la justícia sumaríssima que es fa als dominis mussolinians.

L'aviació i el mar

Dins els nostres temps, el mar ha estat l'element més rebel a la civilització. Un viatge per mar era, és encara, més complicat, més perillós, més lent, que un viatge en ferrocarril.

L'aviació, tanmateix, ve a canviar aquest estat de coses. Amb el mateix ritme, sense prendre alè, amb una superba indiferència, l'avió vola sobre la terra i el mar.

Aqueix és el miracle. L'home ha abolit, mitjançant l'aviació, una distinció fonamental de la geografia: la separació entre la terra i el mar.

El mar es defensa encara. Es defensarà, certament, molt de temps. Però el principi de la seva submissió està inventat. L'avió no xoca contra l'obstacle; l'eludeix: l'espai en què es mou, escapa a la resistència de l'aigua, de la mateixa manera que escapa a la resistència dels obstacles de la terra. Ha de desprendre, per tant, una quantitat d'energia humana molt més petita que la d'un vaixell.

D'ací la seva avantatjosa aplicació als viatges marítims. I així, els esforços pel progrés de l'aviació s'orientaran, cada dia més, vers l'abreujament de les grans distàncies oceàniques.

El funest tren guillotina

L'altre dia el tren tramvia del carrer de Balmes va agafar un urbà. Resultà amb ferides tan greus, que morí. En voler evitar un atropell, fou ell l'atropellat. Una víctima més que cau per vergonya de la ciutat i del municipi.

No cal, però, donar la culpa d'aquests atropells als empleats, car no sempre la tenen.

La culpa és de la companyia, del reglament i ordres de la companyia, que obliga els seus conductors a fer el trajecte Sarrià-Barcelona, i, viceversa, EN DOTZE MINUTS.

Així s'explica la velocitat d'aquest famós tren-tramvia, que, tantes víctimes costa a Barcelona. És una velocitat a la qual no hi ha dret d'anar i que no està permesa als carrers de la ciutat. És inhumà.

Però, també es inhumà veure's sense feina i amb la família demanant pa, que, com que és una paraula tan curta — ¡pa! —, es demana amb molta facilitat.

No sabem si la companyia llença al carrer els empleats que no acaten les seves ordres, és a dir: als que no fan el trajecte Sarrià-Barcelona, en dotze minuts.

Però suposem que no els deu donar la creu de beneficència.

El matrimoni als països civilitzats

El Govern de Panamà ha aprovat el projecte de què tot home que vulgui contraure matrimoni es veurà obligat, abans, a sofrir un reconeixement mèdic.

Aquesta ens sembla una gran llei, una llei digna d'un país civilitzat.

I ací què fem? Ací la tragèdia sexual està sempre d'actualitat, d'una actualitat, però, que no preocupa a ningú. Aquí les malalties de Venus—la gent, per més sarcasme, les anomena malalties secretes—estan a l'ordre del dia.

A casa nostra, hom, per més tarat que estigui, va al matrimoni sense cap mena d'escrúpols. I la manca d'escrúpols significa manca de vergonya, de dignitat, de bondat, d'intel·ligència.

Una llei com aquesta necessitavem. Així s'evitaria una possible raça de cretins i degenerats.

Oh, la cultura física!

Llegim el següent:

"En un camp de futbol de Sarrià, on es celebrava un partit, una nena resulta ferida d'un cop de pilota, de resultes d'haver anat a parar dita pilota al públic.

La nena es diu Encarnació Rocha Dolz i té quatre anys.

Fou assistida, al dispensari de la barriada, d'una forta contusió amb hematoma a la regió malar dreta."

El fet és prou eloqüent per a que necessiti comentaris.

Contesta merescuda

Un jorn anava jo en el carril d'un lloc molt pintoresc on es cerquen i es troben molts bolets dels entorns de nostra aimada ciutat. Era dia festiu, i el comboi anava ple; passà el revisor, sense novetat, fins arribar a uns passatgers que per la vestimenta que portaven, semblaven senyors. Tot seguit entraren en discussió de si havien de pagar o no la diferència de classe. El revisor esten el suplement invitant-los a pagar; per la negativa de pagar d'els passatgers els diu que

si no paguen, es veurà obligat en arribar a Barcelona, de presentar-los al Cap d'Estació. Aleshores, un dels passatgers, alçant-se tot irós, diu al revisor:

—No sé per què tant interès de fer-nos pagar. Qui li diu que avui està a la Companyia i demà el faig treure?...

El revisor, molt seriós, li contesta:

—Qui li diu que vostè avui està ací i demà està al cementiri?

—No amenaci, no amenaci—diu el passatger.

El revisor contesta amb tota catxassa:

—Però si no amenaço

—Sí — diu l'altre —, m'amenaça dient puc estar demà al cementiri.

—Sí, home—contesta el revisor—, s'hi juga una corona a sa sogra?

La rialla de tots fou gran.

LA MORAL

Ja tornem a ésser-hi; encara imposicions de Moral?

Ens han dit que a Benavente

l'obra se li ha privat,

més que per cap altra cosa,

per raons de la Moral.

I la Moral ens fa riure;

i tant i tant que la hem buscat,

i no sabem on habita

la gran senyora Moral.

Coses fetes a consciència

i amb molt bona voluntat

ens han estat rebutjades

per la senyora Moral,

i ja estem cansats de veure

coses que en diuen morals

i per la nostra consciència

són grans immoralitats.

En diríem unes quantes,

però en les hem de callar.

Ja sabem que Benavente

ha rigut per sota el nas,

perque l'èxit gran de l'obra

serà l'haver-l'hi privat.

Una privació d'aquestes

sol ésser el més gran reclam,

prompte seran exhaurides

tres o quatre edicions grans,

i si l'obra es representa,

fara grans plens teatrals.

I aleshores, ¿Què hi guanya

amb tot això la Moral?

La Moral és una dona

amiga dels capellans,

i li fa fer de beata,

anar a missa i combregar.

Nosaltres no l'enteniem

pas així a la Moral;

ens eríem que era consciència

de posar en tot la Bondat

i fer sempre ço que hom pensa

i sent, sense enganyar mai.

Però ens han dit, desseguida,

que anàvem equivocats,

i, és clar, en lloc d'esmenar-nos

—nosaltres tenim mal cap—,

trobem que no ens interessa

la gran senyora Moral.

Una nota política cada setmana

Retallam de la premsa del passat dimarts:
CENA CONMEMORATIVA

Madrid, 4

La comida en el ministerio de la Guerra ha terminado cerca de la una.

A los postres el marqués de Estella en tono de conversación familiar se dirigió a los comensales para decirles que se felicitaba de ver reunidos todos los elementos que celebraban el aniversario del advenimiento del Directorio y el tercero de la constitución del Gobierno de hombres civiles.

A nosotros — dijo — nos sucede lo que al ordenanza del cuento. Recibió un ordenanza la orden de permanecer en la oficina donde prestaba sus servicios, hasta nueva orden; pasaba el tiempo y nadie le comunicaba nada. El ordenanza, fiel al cumplimiento de su deber, permaneció en el local. Cuando el encargado de la limpieza se disponía a barrer la oficina le preguntó:

—Pero, ¿qué hace usted que no se marcha?

Y el ordenanza contestó:
—Yo ya no quiero "dirme".

Eso precisamente nos ocurre a nosotros; deseamos marcharnos, pero la patria reclama nuestra presencia y permaneceremos aquí hasta que esté terminada la obra comenzada. Así, pues, hasta el año próximo, que nos volveremos a reunir para festejar un aniversario más.

D'un merescut homenatge

La censura li ha prohibit a Jacint Benavente l'estrena d'una obra. Això quan triomfava amb "Pepa Doncel", comèdia vibrant i valenta.

Heu-vos ací com parla la premsa d'aquest homenatge, al qual nosaltres, homes liberals, ens associem:

Madrid, 1. — Ha constituït avui l'actualitat periodista l'homenatge a Jacint Benavente, que ha estat un èxit per als iniciadors de la idea de deixar targeta al seu domicili consignant el nom de l'obra que a judici dels admiradors és la de més gran predilecció.

Anit passada la Direcció de Comunicacions telefonà al senyor Benavente per a comunicar-li que ja s'havien rebut milers de targetes.

En obrir la porteria s'ha presentat el primer individu que s'esperava que s'obris la porta des de la matinada, i ha dit que era el president de l'Associació de cirabotes, i ha fet l'ofrena de la targeta en nom de tots els socis de l'entitat.

Immediatament després de les vuit del matí ha començat la desfílada de veïns de Madrid de totes les classes socials, que han anat a dipositar a la porteria llurs targetes, amb el nom de l'obra preferida.

A les deu del matí un cotxe de la Direcció de Correus s'ha aturat davant el domicili de Benavente, i els dependents han pujat sis saques plenes de targetes, que han estat de-

FLIC

DE LA RIFA

—S'han acabat els billets...
—Ve't aquí la crisi de la pesseta!

positades a la biblioteca de l'illustre dramaturg.

També han arribat nombrosos telegrams, telefonemes i cables d'adhesions. Els fotografats han tret fotografies de les saques al domicili de Benavente, i d'un examen senzillament fet per alguns familiars i el secretari del senyor Benavente, sembla que el major nombre d'adhesions es decanta a favor de la "Malquerida" i d'"Intereses creados".

Alguns sobres són molt curiosos, no porten direcció, i en la postal o sobre hi ha dibuixada la caricatura de Benavente. Una de les postals l'encapçala la flor d'un jacint.

La López Herèdia ha tramès a Benavente un monumental ram de violetes. El diari "Informaciones", un cigar pur de mig metre de llargada.

Un rellotger li ofereix gratuïtament com un honor, apariar-li el rellotge o qualsevol desperfecte que tingui en utensilis d'argent. Hi ha persones que han tramès tantes targetes com obres s'han representat de Benavente.

Sobresurten les targetes de gairebé tots els artistes i periodistes.

A l'hora de sortida de les oficines i tallers el públic que ha desfilat ha estat enorme.

Es molt difícil encara citar el nombre de targetes, perquè s'han anunciat nous tramejaments de les rebudes en els últims trens.

Benavente, per a sostraurer's a les visites, ha esmorzat fora de casa i totes les operacions de recaptació de targetes s'han realitzat a la porteria, on una senyoreta s'encarregava cada mitja hora de pujar-les al pis que habita Benavente.

Més adhesions

Sense parar, han continuat arribant a casa de Benavente, fins aquesta nit, targetes i cartes d'adhesió, una d'elles de tot el Cos de Telègrafs.

Rossinyol ha tramès la següent adhesió: "Prego transmeti amb tota la meua admiració i afecte un abraç a l'amic Benavente en el just i merescut homenatge que se li tributa. — Santiago Rossinyol."

Ramon i Cajal va ésser un dels primers que trameteren la seva tarja.

Notes marginals

"Les relacions intel·lectuals entre els pobles—ha dit Painlevé en el seu recent discurs de Viena—poden contribuir poderosament a llur aproximació, sempre, però, a condició de repudiar sincerament tot esperit d'imperialisme, àdhuc espiritual, i tota idea de superioritat i de dominació. Llur influència saludable atenua llavors els particularismes i les susceptibilitats, les rancúnies tradicionals, els antagonismes, en fi, habituant els pobles a tenir en compte, no solament els propis interessos, sinó també els interessos dels altres pobles". Fins que aquest corrent de simpatia, de respecte, de consideració no s'hagi establert entre els pobles, no veurem, en efecte, assegurada la pau. Fem de manera, doncs, que aqueixes relacions afectuoses es creïn. I això no ho aconseguirem fins que desterrem, no solament els nostres prejudicis, sinó també aquell egoisme que diuen sagrat. El nostre punt de vista serà llavors més independent, més humanitari. I hauréu dat un gran pas en el camí de la civilització veritable.

"La generositat—diu Lamarck—no és més que la pietat de les ànimes nobles".

"Es una gran desgràcia—escrivia Spinoza—que el nostre caràcter ens faci perdre sovint els avantatges i la situació social que els nostres mèrits ens odnarien".

Correu de l'estranger

Mr. Hoover, el president elegit dels Estats Units, ha començat ja el seu anunciat viatge per l'Amèrica llatina. Es una manera útil de reposar de les fatigues de la triomfal campanya electoral. El futur president prepara així l'execució del pla d'expansió econòmica del qual tan sovint ha parlat als seus electors.

Mr. Hoover voldria formar una gran lliga comercial que compregués tots els Estats d'Amèrica, els quals de aquesta manera, acceptarien una doctrina de Monroe, no tan política com econòmica. Els petrolis de Venezuela i de Mèxic, els salnitres de Xile, la fusta, el cautxú, el café del Brasil, l'or del Perú, el bestiar de l'Argentina, heu-vos ací els objectius dels homes de negoci de l'Amèrica del Nord.

Tanmateix, molts països de l'Amèrica llatina es malfien de les intencions del seu potent veí anglo-saxó. Ho mostraren ben bé a la conferència de l'Havana, el prop passat janer. Si una solidaritat econòmica i financiera ofereix perspectives seductores, resta sempre el perill que aqueixa solidaritat comporti l'establiment d'una dictadura política i moral que ja s'ha manifestat en diverses ocasions de malaurada memòria.

Sembla que les relacions entre el papat i el feixisme no són massa cordials. Hi va haver un moment en el qual Mussolini, cercant l'ajuda del papa, es mostrava molt condescendent. Va arribar fins a tornar-li un cert nombre de béns que l'any 1870 havien estat confiscats al Vaticà. I encara va empendre unes negociacions a fi de restituir-li una part del poder temporal que cinquanta vuit anys abans havia perdut. Però, malgrat totes aqueixes temptatives una mica humiliants, el cap feixista ha fracassat.

L'única força que a Itàlia ha pogut mantenir-se, sense claudicacions davant del feixisme, ha estat el papat. Això és el que irrita Mussolini. I les relacions esdevenen cada dia menys amistoses. Les hostilitats arribaran a obrir-se? Es convenient de seguir amb atenció les peripecies d'una lluita tan extraordinàriament interessant i singular.

Una constitució federal a Iugoeslavia

A Iugoslàvia ha estat reformada la Constitució. Aquesta reforma comporta, fonamentalment, la reorganització administrativa del territori. El regne Iugoslau quedarà convertit en una federació formada per cinc gran regions, cada una de les quals serà delimitada segons dades històriques i geogràfiques, i tindrà la seva assemblea pròpia, encarregada de veïllar sobre tots els assumptes propis del territori respectiu, excepció feta dels que es relacionin amb la legislació general del país.

Invasió

A Barcelona i a totes les encontrades catalanes, un hom queda astorat del gros nombre de treballadors murcians i andalusos que treballen a la nostra terra. hom no arriba a comprendre aquesta emigració tan gran, d'homes que fugen de la seva terra, en busca d'un treball qualsevol. Vaig demanar a un d'aquests homes, quina era la causa d'aquestes fugides, i em digué la falta de fei-

SEMPRE HI HA PERILL

—Hem rebut un espant, papà, amb el terratrèmol.

—Ja vos ho deia jo! Que estem sobre un volcà fa temps.

na, el poc conreu de les terres, i el gros nombre de "Cotos" i altres propietats per l'estil que ocupen una tercera part de nostres províncies.

El govern jo crec que aquest problema emigratori el podria solucionar, si no completament, podria posar-hi un bon pedàs.

Perquè no s'incauta de totes les pastures de braus, que tènen extensions immenses, i en lloc de deixar pasturar les feres "de la fiesta Nacional" no ho don al conteu.

Si tota aquesta extensió de terres les donés a mans de aquests treballadors emigrants no fóra per Espanya un benefici més productiu i ensems més noble, i no evitaria aquesta misèria d'aquests homes, que han de fugir de ses llars i del que més estimen, per guanyar unes miserables pessetes. No guanyaria també l'obrer cataló, que avui en aquesta grossa crisi de treball que està passant, són a milers els sense feina, degut a aquesta invasió de treballadors forans, que li fa més que impossible trobar feina.

Jo crec que tots els obrers catalans hauríem de fer una demanda al govern sobre aquesta invasió; que també l'obrer català té fills per mantenir i educar, cosa que no es pot fer, si volen treballar... manca feina.

JOSEP CABOT

Lloem l'entusiasme

No és pas gens comú ni fàcil mantenir un criteri fix, davant moviments i passions populars; ens sentim afectats segons el moment, i força vegades petits motius personals ens fan caure d'una o d'altra banda. En quina condició i mesura ens prendrem els espectacles esportius?

Sovint, hom es sent entristit i fins enutjat davant la follia de les multituds per un banal espectacle d'esports, al qual es sol donar un valor tan desmesurat. Ve un moment que la increpació és a flor de llavis, en veure com mantes persones són portades a actituds violentes i incivils per un impuls passional de fonament tan trivial. Ben fàcilment ens podem convèncer que en aquesta èria pugilística, la majoria hi cau per una mena, diríem, de contagi entusiàstic, sentimental, rellevat de tot treball de l'entbo, és un joiell de l'esperit humà. Si en comptes del sentiment se'l pogués posar al teniment. I és aquí on justament radica el seu poder de difusió i exaltament, en certes dates aclaparador. Davant un espectacle de boxa on hi ha una munió de gent que delira, la feina del cervell podem dir que hi és ben

escassa; tota recolza sobre el sentiment el qual deu nodrir tot aquell doll d'exaltament i entusiasme inintelligent, fàcil, a l'abast de tothom i ben mantingut, per tant, de duració i extensió assegurada.

Però, si bé ens desplau en tants moments aquest desfici del poble pels jocs; què hi guanyariem en què no hi fos? Si en cas de poder sostreure-la d'allí, la massa hagués d'esmerçar la mateixa èria en especulacions intel·lectuals o socials, fóra cosa ben lloable l'intent de que s'apagués aquest foc tan mal encès; però el cas no és aquest, malauradament; s'apagaria un caliu i no en restarien més que cendres, sense que altra flama revisqués nova calor.

L'entusiasme en sí, per ell sol, ja és ben servei de la raó, fóra una qualitat excelsa de màxim valor. Però en defecte d'això, posi's allà on es vulgui, que abans que veure l'home fred, indiferent, que no el commou res, o egoísticament retret, és ben preferible qualsevol cosa.

L'incert o temible, però, és que aquesta bella qualitat es decanti massa del caire insignificant i frívol i arribi a obtenir una decisiva influència "mecano-deportista" en l'ambient cultural i civilitzador. Hi ha guspires. Ja no és la bogeria per boxa i futbol; hi ha l'increment del cine, amb el caràcter que hom li ha imprès; hi ha la forma en què el públic s'agafa els vols atrevits o valents dels avions i globus; són afers poc tranquil·litzadors. Els nois super-realistes ja no s'ho han fet seu, tot això?

LLUIS PUJOL MASSAGUER

La veu del poble

Necessitem que dels pobles es comuniquin amb nosaltres tots els elements afins que simpatitzen amb la nostra obra. Per mitjà de les "Cartes de fora" podeu fer obra profitosa: comentant la vida espiritual dels pobles, fent una crítica intel·ligent i serena dels seus torts i defectes, posant en ridícul tot el que en sigui, i lloant i exalçant tot allò que és fàcil en bé de la civilització, com són conferències, lectures, obrerisme.

Les nostres pàgines poden ésser el vostre portaveu, la vostra arma. Això no cal pas oblidar-ho. Ni cal sobretot, deixar dormir l'esperit del poble.

L'HOME PACIFIC

—Amb aquest plat, ja són dotze els que la dona m'ha trencat pel cap.

A l'Ajuntament hi ha unes places vacants al cos de bombers.

I nosaltres que ens creïem que era la cosa més abundant.

L'altre dia varen ésser atropellats dos guàrdies de seguretat per una camioneta.

Francament, no veiem la seguretat per enlloc.

—Ya sabeu que posaran En Zamora a la plaça de Catalunya entre les estàtues?

Perquè?

—Perquè és el millor guarda "metas".

A Barcelona, el "Barça" perd el campionat. Que en són de desgraciats a Barcelona!

Per un deute de vuits pessetes, en un poble de la província de Cuenca, un home ha assassinat un altre home.

Després d'assassinat, el va cremar. El crim és dels més baratets que corren i dels més selvatges.

A Xile hi ha hagut un terratrèmol que ha destruït ciutats i ha causat un sens nombre de víctimes.

Ens comuniquen que a la presó de Valls no hi ha presos.

Després diran que no són bona gent.

(El jutjat de París ha ordenat detenir la directora del diari financer "Gaceta del Franco" i una altra persona relacionada amb ella. Es tracta de la senyora Hanau i del seu ex-marit el senyor Bloch, acusats d'abús de confiança i estafa.

Les estafes es calculen en alguns centenars de milions.

Dos que no s'avenien en la vida matrimonial, però amb el negoci anaven ben bé d'acord.

A París, el país de la llibertat, el cor i el cervell del món, han estat detinguts vint homes perquè es posaren a cantar dintre un cinema.

Es veu que a França no estan per cançons.

Uns frares de Burgos volien el cèlebre Monestir de Poblet.

Ep! Això és del Poble, i està declarat monument Nacional.

Acàs, hi faríem unes escoles.

A París, com que hi ha de tot, fins hi ha hagut un escàndol financer. Aquest escàndol ha servit per a assabentar-nos d'una cosa: que un diari que creïem sincer i la valentia del qual ens havia arribat al cor, és un tristíssim diari de "chantage". Ens referim a "La rumeur", diari de Georges-Anquetil.

Quin desengany! L'únic escriptor honrat ha resultat un chantagista!

Ha tornat a guanyar l'Uzcedun. Segurament tornarà a fer una pujadeta la pesseta.

Això s'ha de fer a força de punys.

CATOLICISME PRACTIC

—Li asseguro que si trec la grossa, pagaré la primera pedra per l'església que volen fer nova.

SOMNI DE CAÇADOR

L'ós: No tireu quan em trobeu, que sóc un pacífic de la terra.

Entre la darrera llista d'objectes trobats al tramvia, hi ha una dentadura postissa. Això no ha d'estranyar a ningú.

Amb la crisi econòmica que estem passant, segurament algú la llençaria.

—Per què vull la dentadura, si no puc menjar?

Fa dies que no ens ocupem del senyor Rucabado. El tenim oblidat, i no s'ho mereix, pobret! El deixem estar massa tranquil, i tampoc s'ho mereix.

Sobretot, perquè ell, des d'un periodiquet que fa pudor de calces de capellà, procura molestar-nos sempre que pot, tirant-nos aquelles pilotetes a què tan aficionats són els escarabats.

Però no s'encaparri, senyor Rucabado. No l'oblidem. Quan menys s'ho esperi...

Aquest any s'ha celebrat amb més intensitat que mai l'aniversari de Pi i Margall.

Tal volta això és degut a un rebrandament de la fe en les doctrines de l'estimat mestre, o tal vegada, qui sap!... a les grolleres injúries de Josep Pla.

I ara que parlem d'aquest minyó...

L'ex-revolucionari, el que ho volia matar tot ara escriu a l'arxivadora "Veü de Catalunya".

Per cert que "La Veü" ha enviat Pla a Roma. Potser perquè, amb la benedicció papal, s'acabi de tornar bon minyó i faci bondat de la bona.

Llegim el següent:

"A la Comissaria municipal de beneficència s'admeten donatius en metàl·lic per als cecs naturals o veïns de Barcelona als quals no s'autoritzi per a captar als voltants de la catedral basílica el vinent dia 13, festivitat de Santa Llúcia."

Ah! De manera que uns sí, i altres no? Fins per a ésser cec s'han de tenir influències?

A Itàlia, Mussolini s'enfada contra França, i gairebé deixa entreveure que, si l'hagués de guanyar, no li desplauria una guerra.

COSES

L'emancipació de la dona? Masculinització ridícula. Suplantació dels drets de l'home. Això és el que anem conseguint amb la nostra sensibleria cursi.

Els amos més bons deixen que els seus obrers es guanyin el pa, procurant, però, que no se'l puguin menjar ni sucats amb oli.